1969.IX.2 Kedd délután

Drága Gizikém és kislányaim!

Ma egy hete, hogy elindultam otthonról. Nem is hittem, hogy ilyen hamar elrepül ez a hét: rettentő nagy ez a város, rengeteg az érdekesség, egész más, mint Európában, és töménytelen a látnivaló. Az volt a tervem, hogy két-három naponta naplószerűen írom meg az eseményeket, de eddig nem ment: nagy a hajtás és bizony fáradt is voltam.

Azt írnám most le, hogyan is telik úgy általában egy napom. (A program lényegében mindig ugyanaz, veszem tehát a mait, ami különösen jól kezdődött.) Tehát:

8-1/2 9 közt ébredek. Kávé, mosdás. (Vettem már Nescafé-t, 6+'9d) Menet közben beszólok Lantos Rudinak, mint írtam ő az egyetlen ismerős ezen az emeleten, és leballagunk reggelizni. Van egy kellemes kétszemélyes asztalunk egy bűbájos öreg kiszolgálónővel a „vezetőségi asztal" mellett. Már ideszoktunk. Reggeli: kávé, tejjel, sonka tojással, néha kolbásszal, pirított kenyér, sok vaj, és jam, majdnem mindig narancsos. Olyan bőséges, hogy a vajból szinte mindig marad. A többit rendesen megeszem (Amilyen nagy reggeliző vagyok!) Közben a főnököktől meghallgatjuk a híreket, sajtó, program, stb. (Sajtónk eddig nagyon jó, siker van, a ház majdnem telt, szombaton teljesen zsúfolt volt. Az impi (*impresszário-szerk.)*állítólag a 6 előadáson már bevette a nekünk adott összeget. Azóta el is tűnt. Különben minden olajozottan megy.) Reggeli után be a városba, konkrét, előre kimunkált céllal, vagy különböző társaságokkal, vagy kettesben. (Érdekes látnom, hogy nem igen tud egy-tempójú társaság kialakulni. Ki sietne, ki többet bámészkodna, ki éhes meg szomjas közben, menne, maradna, végül egy két óra múlva a csoport széttöredezik. Úgy látszik, ilyesfajta összeszokáshoz is évek kellenek. Úgy időzítünk, hogy kb. ½ 2 -re itthon legyünk. Ez persze nem mindig sikerül, néha 2, néha fél három. Akkor ebéd. Leves, egy konzerv, vagy helyette hideg, sajt, kávé.

Most jut eszembe: azért írtam, hogy a mai nap különösen jól kezdődött, mert reggelinél levél-osztás van és én 3! hazai levelet is kaptam (Persze egyszerre adtátok fel.) Én voltam a levél rekorder! Híre is ment, s én nagyon büszke voltam. Levelet már kaptam, nem is egyet, de csak helyit:egyikben valami „Kína ereje" kiállításra invitálnak, a másikban aranyhalakat kínálnak eladásra; tán legérdekesebb a harmadik, melyben a Playboy klub elküldte londoni tartózkodásom idejére szóló tiszteletbeli tagsági igazolványát. Persze oda sem fogok elmenni, de érdekes. Majd megmutatom.

És most mondom tovább a napot: ebéd után, amit meglehetős unalmas társaságban: egyedül töltök el, eljátszok egy-két parti pasziánszt, amin elálmosodok - ahogy otthon - és ledőlök egy kis szundira. ½ 5 fele - után ébredek, s akkor már készülődni kell az előadásra: borotva, strb. 6-kor, de legkésőbb 6.10-kor indulni kell, hogy 7-re a színházban legyünk. Akármilyen gyorsan is megy a metró, az út ¾ óra! Az esti előadás már nem érdekes, úgy folyik, mint rendesen. Előadás után - erre Rudi vett rá, és okosan - egy-egy metró-megállónyit gyalog megyünk. Ez jó félóra plusz, de az esti város maga nagyon érdekes. Kár, hogy ez a játék mára már befejeződik, minden megállóköz sorra került. A szállóban még lehetne nézni TV-t, de nem valami érdekes. Inkább lefekszem. Az ágyam remek, és nagyon jól alszom.

Csókollak mindnyájatokat

Apu